

CUPRINS:

Din partea autorului

Atunci când mass-media este un motor al viciului și al bolii

I. Taina celor trei oceane

Sentimentul paternității

„Instinctul matern”

Două suflete într-un singur trup

Psihologia fătului

II. De unde nu vin copiii

Concert „la solicitarea embrionului”

„Contractează-te și dilată-te!”

Prietenii știi de ce?!

Distrație în vreme de război

III. Ce nu se spune despre avort

Micul Cernobâl

Fosta mamă

Avortul și cancerul

De ce să naști epileptici?

Tatăl și copiii, după avort

Addenda

I. „Mărturisirea...”

II. Prizoniera minciunilor

III. Necazul fiicei și povara familiei

IV. Din *Cartea însângerată*

V. Etica în domeniul sexualității

VI. Sfânta Maria Egipteanca – din adâncul căderii spre vârful sfințeniei

VII.

CAPITOLUL 1. Taina celor trei oceane

Mulți visează la fericirea conjugală. În mod ideal, uniunea maritală reprezintă chipul relațiilor noastre cu Dumnezeu. În realitate însă, de multe ori avem de-a face cu un triunghi familial cu colțuri foarte ascuțite. Se ciocnesc interesele, obișnuințele și dorințele a trei persoane: tata, mama și copilul (copiii). Intră în conflict trei feluri de a vedea lumea, fiecare dintre acestea fiind asemenea unui ocean. De aceea apar și furtuni, tornade și tsunami... Liniștea familială și buna înțelegere sunt o „pasăre rară” în zilele noastre.

Așadar, să începem discuția noastră despre coliziunile și anomaliile din viața de familie.

Sentimentul paternității

„Mă întorceam de la vânătoare și mergeam pe o alee din grădină, scrie marele prozator I.S. Turgheniev în povestirea *Vrabia*. Câinele alerga în fața mea. Dintr-odată, a început să meargă aproape târâș, ca și cum ar fi mirosit vânat în față.

M-am uitat pe alee și am văzut o vrabie tânără cu ciocul un pic galben și cu puf pe cap. Aceasta căzuse din cuib (vântul scutura destul de tare mestecenii de pe alee) și stătea nemișcată, desfăcându-și neputincioasă aripioarele abia crescute.

Câinele meu se apropia încet de vrabie. Însă brusc, dintr-un copac apropiat, o vrabie cu pieptul negru a zburat rapid, căzând parcă, în fața botului ogarului și, cu un piuit disperat, a făcut câteva salturi spre botul cu dinții ascuțiți ai fiarei din față ei.

Pasărea voia să-și salveze puiul sacrificându-și propria viață... chiar dacă tot trupul ei plâpând tremura de frică, fiindcă piuitul i se stingea în cursul acestei jertfiri de sine.

Oare cât de mare și groaznic i se părea ei ogarul meu?!

Cu toate acestea, ea nu a putut sta până la capăt pe creangă, acolo unde era în siguranță... O forță mai puternică decât voința ei a făcut-o să se arunce în fața primejdiei.

Trezor, căci așa îl chema pe câinele meu, s-a dat înapoi... Se vede că și el a recunoscut această forță imensă a jertfei.

M-am grăbit să chem înapoi ogarul intimidat și m-am îndepărtat de acel loc, laudând, în mintea mea, cu reverență, o astfel de ispravă a păsării.

Da, să nu râdeți! Aveam reverență în fața unei păsări atât de mici și eroice, în fața izbucnirii ei de iubire. Iubirea, gândeam eu atunci, este mai puternică decât moartea și decât frica de moarte și doar prin aceasta, doar prin dragoste se poate menține și poate prolifera viața”.

Atunci când citești această minunată poezie în vers alb, ți se taie răsuflarea. Fără cuvinte de prisos, este foarte clar cum trebuie să fie dragostea de tată. Atașamentul față de pui și disponibilitatea de sacrificare a propriei vieți permit animalului să realizeze practic binecuvântarea Creatorului: *Prășiți-ud și vă înmulțiți* (Fac. 1,22). Verbul „prășiți-vă” indică atracția sexuală și comportamentul adecvat, iar verbul „înmulțiți-vă” indică grija pentru urmași. Aceste instincte vitale sunt condiționate genetic.

Un pic altfel stau lucrurile la om. Oferind consultație diferitor oameni, i-am întrebat ce înțeleg prin sentimentul de paternitate și ce semnificație are acesta pentru ei. Iată cele mai interesante și concise răspunsuri:

– „Sentimentul paternității se manifestă în capacitatea de a-ți asuma responsabilitatea pentru propriii copii nu pentru că așa e bine, ci dintr-o necesitate interioară”.

– „Sentimentul datoriei față de familie și fidelitatea față de aceasta. Maternitatea și paternitatea se completează reciproc în timpul educației copilului și al îngrijirii acestuia”.

– „Sentimentul paternității este frica de a nu face față greutăților. Acest lucru mobilizează spiritual și te face să ai mai mare încredere în Dumnezeu. Viața te obligă să ai mai mare încredere în Dumnezeu. Și acest lucru oferă o mare bucurie”.

– „După ce am devenit tată, am primit un mic «reactor», care-mi încălzește sufletul”.

Atunci când vorbesc cu studenții la cursuri despre sentimentul paternității, unii (mai ales fetele) râd și ironizează: „Oare există așa ceva? Unde era până acum?” Ce să-i faci, fiecare are propria sa experiență de viață...

Ar trebui să remarcăm că la oameni sentimentul paternității. În comparație cu „instinctul matern” este mai puțin condiționat biologic. Cu toate acestea, oamenii de știință californieni au stabilit că viitorii tați americani, într-o proporție de la 20 la 80% (adică fiecare al doilea viitor tatic) trăiesc emoții și sentimente asemănătoare cu iubitele lor, în timpul sarcinii acestora. Astfel, dacă ea simte că nu mai are putere, și el ar vrea să se întindă; dacă ea se îngrașă, el face la fel; dacă ea are migrene, și el simte că-l doare capul. La bărbați se observă scăderea bruscă a bunei dispoziții, insomnii, dureri de spate, schimbarea gusturilor alimentare, mâncărimi pe trup și alte simptome specifice. Acestea apar, de obicei, în luna a treia de sarcină a soției, după care se diminuează, iar apoi se acutizează, atingând un maxim cu două luni înainte de naștere. Ceea ce simte femeia se reflectă, ca în oglindă, și în starea soțului. Ei trec împreună prin tot acest proces, umăr la umăr. Într-un cuvânt, tatăl așteaptă, de asemenea, copilul, deși nu poate conștientiza aceasta întotdeauna. *Sindromul „incubației urmașilor” este adesea ținta glumelor, dar acestea nu se referă decât colateral la adevăratele sentimente paternale.*

Bărbatul nu are dragostea pentru viitorii săi copii inclusă în gene. Această dragoste nu se trezește în mod obligatoriu prin faptul nașterii pruncului. Rădăcinile paternității sunt, desigur, sociale. Puneți-vă în locul soțului: „Nu demult toți îmi acordau atenție, iar acum atenția e îndreptată spre el, un «boț» care urlă și nu mă lasă să dorm!” Ce anume trezește sufletul? Sentimentul geloziei. Acest sentiment este scos la iveală de temeri justificate sau nejustificate. După cum se spune în popor: „Atunci când apare un copil în casă, soțul devine și mai copil.” Soțului nu-i este suficientă atenția care-i este acordată. La fel reacționează frații și surioarele, care te trag de fustă și-ți spun: „Mamă, mă iubești?” sau chiar: „Mamă, naște-l în sens invers!” Ei simt, de asemenea, deficitul de grijă și de tandrețe.

De aceea, soția înțeleaptă, mama înțeleaptă, care este păstrătoare a unității familiei, se străduiește să pună ordine în gândurile, dorințele și fricile contradictorii ale membrilor familiei, dându-le o tentă pozitivă. Este bine dacă soții petrec cât mai mult timp împreună, dacă tatăl va simți mișcările din burtă ale copilului. Aceste contacte sunt foarte urile.

Atunci când, în timpul sarcinii, tatăl „comunică” în mod regulat cu copilul, acesta îi va recunoaște vocea imediat după naștere. Multe cărți din întreaga lume au menționat astfel de cazuri. Prezentatoarea unei televiziuni din Rusia ne-a spus ceva foarte interesant. În ultimele luni ale sarcinii, soțul ei era în America și ei vorbeau doar la telefon. Soția pune de fiecare dată receptorul la burtă și soțul vorbea cu copilul. După naștere, fetița îl privea pe tatăl ei ca și cum ar fi vechi cunoștințe.

Psihologii recomandă tatălui să se intereseze, încă de la începutul sarcinii, cum crește și se dezvoltă copilul. Citiți împreună cărți pentru viitorii părinți, mergeți la magazine de specialitate, uitați-vă după zestrea copilului. Înscrieți-vă la cursuri pentru tinerii părinți. Bărbatul să-și însoțească soția la controalele ginecologice.

După naștere, oferiți-i bărbatului posibilitatea de a cunoaște copilul. Chiar dacă el nu va face decât să-l țină în brațe și va vorbi un pic cu el, tot este bine. Când bărbatul simte că este lăsat să comunice cu pruncul, în ritmul lui, și că nu trebuie să învețe pentru a trece examenul de schimbat scutece, atunci îi va fi mai ușor să primească și să-și înțeleagă propriul copil. Dacă soțul și soția acordă atenție copilului încă din primele lui zile de viață, ulterior vor apărea mai puține probleme între tați și copii.

Dragostea pentru copil se naște atunci când începi să faci ceva pentru el. Natura însăși l-a lăsat pe bărbat cu abilități care să-l facă ideal pentru îngrijirea copilului. Astfel, mâinile puternice sunt foarte bune la baie copilului. De asemenea, el se descurcă mult mai ușor la împins căruciorul, în timpul plimbărilor. Siguranța bărbătească îl face pe copilul care s-a speriat să-și revină mai repede. Tații se ocupă mai ușor, împreună cu copiii, de gimnastică, înot, masaj. Tatăl, care se pricepe mai bine la tehnică, va alege mai ușor un cărucior, un pătuț, jucării electronice, articole sportive și alte lucruri necesare celui mic.

Aspectele importante și meritele tatălui sunt inventivitatea (băiatului i se va părea foarte interesant cu el) și siguranța. Copilul trebuie să aibă spațiu liber pentru mișcare, dar să se creeze pentru el și o atmosferă sigură: montarea apărătorilor speciale pentru prize, ascunderea cablurilor electrice, lipirea de perete a plintelor de parchet. În aceste condiții, copilul va fi în siguranță și poate fi ajutat, fără emoții, să se ridice și să-și mențină echilibrul.

„Nu la fiecare bărbat apar imediat sentimentele paterne, ne spune Elena. Soțul meu era foarte reticent față de fiica noastră până când m-am îmbolnăvit și nu am mai putut-o îngriji un timp. În această perioadă a fost nevoit să se ocupe doar el de fetiță: a hrănit-o, i-a făcut baie, a mângâiat-o când plângea... A fost câteva zile doar alături de fetiță și atunci sentimentele lui față de ea s-au trezit. A început să-i înțeleagă dorințele, capriciile, dispoziția și de atunci toate s-au schimbat. Până în acel moment nici nu prea avea curaj să o țină în brațe...”

„Spuneți-i mai des soțului cât de tare îl iubiți, cât îl prețuiți pentru că este unic, pentru că vă sprijină și vă dă speranțe, fiindcă, atunci când copilul va crește și-și va lua zborul, veți rămâne împreună, doar voi doi, pentru tot restul vieții, ca două jumătăți ale aceluiași întreg”, ne sfătuiește Marina. „Dacă, dimpotrivă, îl veți certa și-l veți judeca, rezultatul va fi contrar. Copilul are nevoie de grija dumneavoastră, iar soțul se poate simți părăsit, singur și inutil. De aceea, să aveți răbdare și dragoste față de soț! Să vă ajute Dumnezeu!”

Așadar, sentimentul paternității trebuie să se dezvolte. Dacă, totuși, nu se trezește în vreun fel, trebuie apelat la psiholog. Cel mai probabil, greutățile în comunicare sunt legate de diferitele bariere psihologice, de prejudecățile și felul de a fi ale tatălui. În afară de aceasta, să ținem minte că bărbatul este de secole apărător și vânător, iar nu o „bonă cu mustață”. Nu are nevoie doar de victorie, ci și de răsplată pentru greutate, risc și efortul depus...

Psihologii compară paternitatea cu cursele lungi, în alergat. Ajung la capătul cursei doar cei care își bazează grija de copil pe trei considerente:

Participarea la viața copilului. Nu poți iubi pe cineva și, în același timp, să stai deoparte, să nu participi la viața lui. Trăind separat, este foarte greu să fii împreună cu fiul sau cu fiica, să fii răspunzător pentru ei.